

Sygn. akt II Ca 327/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 13 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Henryk Haak
Sędziowie:	SSO Janusz Roszewski (spr.) SSO Wojciech Tomalak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgiel

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa D. J. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z/s w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 26 lutego 2016r. sygn. akt I C 1808/15

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1449,37 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Wojciech Tomalak SSO Henryk Haak SSO Janusz Roszewski

II Ca 327/16

UZASADNIENIE

Powódka D. J. (1) wniosła pozew przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. domagając się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 17.500 złotych, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 marca 2015 roku oraz zapłaty kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. .

Pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany zakwestionował podstawę prawną a także wysokość żądanego zadośćuczynienia podnosząc, że jest ono wygórowane oraz powołując się na przyczynienie w wysokości 50%.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 26 lutego 2016r. zasądził od pozwanego Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki D. J. (2) kwotę 17.500 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 marca 2015 roku do dnia zapłaty i orzekł o kosztach postępowania.

Apelację do tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w części, do kwoty 8.500 zł. oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu w całości.

Zarzucał naruszenie prawa materialnego, tj.: art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu kwoty 35.000 zł jako sumy odpowiedniej zadośćuczynienia oraz naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie: art. 232 w zw. z art. 187 §1 pkt 2 k.p.c., w zw. z art. 6 k.c. poprzez błędne przyjęcie, iż pozwany kwestionował swoją odpowiedzialność co do zasady które miało wpływ na wynik sprawy przez obarczenie pozwanego odpowiedzialnością za niedochowanie obowiązku udowodnienia swoich twierdzeń.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie na rzecz powódki kwoty 9.000 zł i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie co do kwoty 8.500 zł oraz stosunkowe rozdzielanie kosztów procesu przed sądem I instancji oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania apelacyjnego.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Sąd Okręgowy ocenia, że – uwzględniając stopień przyczynienia się M. K. do wypadku, określony prawidłowo przez Sąd Rejonowy na 50% - wysokość zasądzanego zadośćuczynienia jest odpowiednia. Sąd ustalając tę wysokość - zdaniem Sądu Okręgowego - uwzględnił wszystkie elementy krzywdy, istotne przy ustaleniu odpowiedzialności.

Zarzut, że po zdarzeniu szkodzącym powódka nie korzystała z pomocy specjalistów psychologa lub psychiatry, a zatem żałoba przebiegała w sposób

„standardowy”, oraz odmienna ocena stopnia więzi przez pryzmat prowadzenia przez siostry odrębnych gospodarstw, nie jest argumentem za zmniejszeniem wysokości zadośćuczynienia. Podstawę faktyczną żądania zadośćuczynienia w ramach hipotezy art. 448 w zw. z art. 24 §1 k.c. stanowi naruszenie dobra osobistego w tym wypadku skutek zerwania więzi rodzinnej w wyniku śmierci osoby bliskiej a nie ewentualne wyrządzenie przez sprawcę ewentualnego uszczerbku na zdrowiu psychicznym poszkodowanej powódki. Także zarzut, że po tragicznej śmierci siostry zachorowała ich matka, którą powódka się opiekowała, a która po upływie trzech lat zmarła, co wywołało kumulację negatywnych przeżyć, nie jest argumentem za zmniejszeniem wysokości zadośćuczynienia za śmierć siostry. To ma bowiem rekompensować doznaną w wyniku zdarzenia szkodzącego krzywdę, którą niewątpliwie powódka w znacznym nasileniu przeżyła bezpośrednio po powstaniu szkody. Krzywda ta nie może pozostać bez rekompensaty, lub zostać zmniejszona tylko dlatego, że powódka po upływie kolejnych kilku lat przeżyła kolejną stratę wynikającą ze śmierci następnej osoby bliskiej.

Wbrew argumentom apelującego kwota zasądzonego zadośćuczynienia również nie odbiega rażąco od zasądzanych kwot w zbliżonych stanach faktycznych i dlatego nie można mówić, że jest rażąco nieodpowiednia. Tylko zaś w razie spełnienia tej ostatniej przesłanki interwencja Sądu Okręgowego jest zasadna.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c. orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 §1 i art. 109 § 1 k.p.c. uwzględniając odpowiedzialność stron za wynik sprawy oraz wysokość kosztów poniesionych przez powódkę, które zostały wyszczególnione przez pełnomocnika w spisie kosztów.

SSO Wojciech Tomalak SSO Henryk Haak SSO Janusz Roszewski